

Barcelona 22 de juliol de 1927

L'Esquella de la Torratxa

ANY I - Núm. 2509 - 15 cts. - Atrassats 30

DRAMES D'ESTIU

—La dependència preguntant a l'amo que se'n vagi
a... estiuejar.

VEGI ELS APARADORS DE

Calçats "SUBUR"

Telèfon 4067 A BOQUERIA, 30 : JAUME I, 15 BARCELONA
CARRER DE SANT PAU, 16

Propietari: ELISI SUCAR MARTINEZ

ANTONI LÓPEZ

IMPRESSOR

Carrer de l'Olm, 8

BARCELONA

TEATRE COMIC

Tots els dies sorollosos èxits de les més celebrades revistes

LOVE - ME

- I -

FOLIES

Sorollós èxit dels celebrats dansarins negres excèntrics, còmics i acrobàtics

MUTT and JEFF

Mai les càpsules peruvianes Borrell

no han deixat de guarir aviat i radicalment les BLE-NORRAGIES (purgacions) GONORREES i tots els altres FLUIXOS de les vies urinaries, per CRONIQUES que fossin

Medicació discreta en el seu us

Venda: SEGALA, o a l'autor A. BORRELL
Compte de l'Asalto, 52, cantonada Sant Ramon. - BARCELONA

Casa Carreras

SASTRERIA

FORMADE TRAJOS DES DE 40 Ptas

RAPIDE SA
ECONOMIA
EN TOTS ELS ENCARRECS
TALL AMERICA

GENERES ULTIMA NOVETAT

PLAGA DEL SOL 9.

BARCELONA GRACIA

MUSICA Casa CANONGE

TERCETS - QUINTETS - ORQUESTRES

Zurbano, 7 - Barcelona

BICICLETES MOTOR

Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 0 - BARCELONA

TRENCATS Tingueu sempre present que, els millors aparells del món per al guariment de tota mena d'hèrnia en homes, dones i criatures, són els de la casa TORRENT. Sense traves ni elàstics enfarfegosos de cap mena. No molesten ni emno deuen comprar cap aparell sense visitar abans aquesta casa.

CASA TORRENT - 13, Unió, 13 - BARCELONA

FABRICA DE TINTES PER A IMPREMPTA I LITOGRAFIA

COLORIFICI POLIGRAFIC F. E. R. T.

INDUSTRIA NACIONAL

Calabria, 197 : Telèfon 461 H. : BARCELONA

EL KRIC

ACCESSORIS PER A AUTOMOBILS

Aquesta casa és la que ven MES BARAT d'Espanya, per procedir de liquidacions

Aragó, 201 (cantonada Aribau) - BARCELONA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

LA PIETAT

LA llei moral que ens domina a tots, malgrat el desconeixement general que tenim de les causes que la determinen i malgrat el menyspreu de què la fan objecte certes escoles, és una llei que ens porta al que a nosaltres ens semblen els sentiments més sublims que hom coneix, encara que per ara i tant, ningú no pugui parlar de les bases i fonaments d'aquesta sublimitat que, com deia molt bé Kant, copiant a Plató, se'ns imposa abans de tota coneixença.

El que hi ha és que hom, deixant-se portar per aquest sentiment que ens eleva fins a la caritat i a la pietat que ens arriba a fer pensar més en els altres que en nosaltres mateixos, alguna que altra vegada es fa il·lusions, que la reflexió desmenteix i desmantella com en el cas que ara tindrem l'honor de presentar als lectors de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA.

El cas que s'ha presentat i que hom pot veure repetit molt sovint, és el de trobar un matrimoni jove i pobre anant de nits pels carrers de la ciutat portant als braços del marit o de la muller el fill llur, sense llar i sense aixopluc, passant la nit al ras a l'estiu o a l'hivern.

Quan els ciutadans honrats que tenim la llar nostra veiem aquest espectacle fet per a commoure les entranyes humanes, no podem evitar l'emoció viva de pensar en aquells tres éssers units pels atzars de la vida, que van pel món lligats sense un niu que els lligui.

La tristesa i la commiseració ens omplen el cor en veure que la humanitat i la societat encara no han estat capaces d'evitar aquests espectacles llastimosos.

Veure en ple Passeig de Gràcia, entre els palaus de lloguer que l'adornen, un pare i una mare amb un fill que dorm a llurs braços, asseguts en un banc, sense saber on aixoplugar-se per a passar la nit, fa un efecte desastrós. Però el fet és que la nostra pietat, passant per damunt d'aquells dos éssers que en porten un de petit, se'n va directament a l'infant embolcallat amb la roba millor que té la família i pregonament adormit als braços que el porten.

Aquell pare i aquella mare que sense dir-se res es miren acusant-se mútuament de no tenir un lloc a la ciutat per a portar aquella criatura, no tenen el poder d'aturar la nostra compassió i les nostres llàgrimes que, relliscant per damunt de la imatge dels pares, cauen damunt del fill, reflexat en els nostres ulls i el nostre cor.

Doncs, bé: el que d'aquells tres éssers dorm i reposa,

sense tenir por de cap mala cosa i sense mancar-li una llar en aquells precisos moments, és precisament l'infant que s'emporta tota la nostra pietat. Ell, entre aquelles robes calentes, sostingut als braços dels seus pares, gaudeix d'una pau que els pares no coneixen i mentre aquests es preocupen del moment i del demà per a ells i per al fill llur, aquest s'enfonsa en la pau de la son i és el més feliç de tots perquè mentre nosaltres pensem amb ell i el planyem, ell, viu fora del món i no s'adona de nosaltres ni dels seus pares ni de ningú, i així podem dir que el més feliç de tots excita la pietat dels que sofreixen més que ell.

FRANCESC PUJOLS

BANYS DE SOL

L'escena en la nostra platja de Sant Sebastià, plena de cossos al sol, de coses al sol i de drapets al sol.

Dues famílies de les que ara parlen en castellà. Parlen les mares:

—“Tan blanca como era su niña, y que morena se le ha hecho.”

—“Ay, sí; le gusta mucho torrarse.”

UN ALTRE PERIODISTA

Al banquet que donà l'“Associació de Periodistes” en honor del senyor Palma, periodista i rector de la Universitat de Filipines, va assistir-hi el senyor Martínez Vargas.

Com que la seva presència causà un xic d'estranyesa, ell mateix s'apressurà a explicar-la:

—No vinc com a rector—digué—, ni com a ex-rector. Vinc en qualitat de periodista.

La sorpresa encara fou més grossa.

El senyor Martínez Vargas dirigeix una revista que es titula “El quejido de la infancia” o una cosa semblant.

Un periòdic com el que publiquen els fabricants de mitges i mitjons, que porta per títol: “La voz del género de punto”.

EL PER QUE

El mestre Pahissa, En Marqués i En Moraguetes, assistien, més per obligació que per devoció, a un dels molts concerts “en to menor” que es celebren a Barcelona.

El mestre Pahissa estava molt refredat i, sense poder evitar-ho, en feia alguna petita manifestació.

Quan s'acabà la segona part, un d'aquells senyors amics dels concerts gratuïts, tafaners i enganxadissos, s'acostà a En Moraguetes, a qui coneixia, i li preguntà:

—Per què es moca tant el mestre Pahissa?

En Moraguetes respongué:

—Perquè li surt del nas!

EL MOVIMENT CIRCULAR

Això de fer anar els vehicles a una sola direcció, a les Places, és un èxit. Sobretot, un èxit que descongestiona el trànsit. El trànsit rodat, generalment, és per a anar de pressa; amb això del moviment circular s'ha aconseguit que els vehicles estiguessin de mitja hora a tres quarts més en els seus trajectes.

L'Ajuntament fa donar la volta a la plaça, a les Places de la Universitat, Catalunya i Urquinaona. I no pot fer-ho. L'Ajuntament no té cap dret, i, per tant, no té res a veure, amb determinats trossos d'aquestes places. Són carretera de l'Estat! La carretera reial que travessa Barcelona, passa per la Bordeta, Sans, Hostafranchs, Carrer de les Corts Catalanes, fins a la Plaça de la Universitat, Ronda de la Universitat, Plaça de Catalunya, Ronda de Sant Pere, Plaça Urquinaona, Ronda de Sant Pere, carrer de Vilanova. Són de l'Estat, doncs, i no de l'Ajuntament les parts laterals de davant de la Universitat i de la Hisenda de la Plaça de la Universitat, la part de l'Hotel Colom de la Plaça de Catalunya i el pas central de la d'Urquinaona. L'Ajuntament no pot obligar als vehicles que en aquests trossos duguin una sola direcció. Els que ho saben, passen per la carretera.

CEDULES

Ara és el temps de treure les cèdules. Suposem que hom farà el mateix que l'any passat — cosa que mereix les més grans lloances—. Donar a cada persona que no protesti una cèdula superior a la que li toqui. Molt bé. Veu's ací una manera de recabdar molt més, sense posar nous impostos.

DE TEATRE CATALA

Alegrem-nos. Llancem les campanes al vol. Vestim-nos de festa. Aquest any el teatre català està d'enhonorabona.

De totes maneres val a dir que ja fa temps que ho està d'enhonorabona. Vegi's, per exemple del que diem, la producció d'aquests últims anys, en la que hi han hagut èxits tan ressonants com Nyigui nyogui, de Joaquim Montero, i Una vegada era un pastor del prolífic i mai prou alabat Josep Maria Folch i Torres, capità general dels Pomells de Joventut.

Com aquest any, mai. Aquest any, la temporada es presenta amb magnífiques perspectives. Aquest any seran tres les companyies catalanes que actuaran a Barcelona: la d'en Josep Santpere a l'"Espanyol!"—encara no es retira en Bergés?—; la d'en Montero a "Novedades" i la del matrimoni Vila-Davi a "Romea".

Aquestes són les segures. Però no s'acaba tot aquí: n'hi han altres de probables. Es parla de si En Borràs, va al "Tivoli" a estrenar La baldufa d'or d'Ignasi Iglesias. Es parla també d'una altra companyia—que per ara és la companyia misteriosa—que forma l'Empresario Desconocido.

Nosaltres, naturalment, ens alegrem d'aquesta abundor de companyies. Com més n'hi hagi, millor. Com més n'hi hagin, més possible és que—encara que sigui per afany de competència, o per casualitat—, deixi de cultivar-se la ximpleria que avui empudega el nostre teatre i es faci art de debò, com es fa en altres ciutats d'Europa.

Però, se'ns acut un dubte. Un dubte dolorós, llastimós: ja hi haurà públic per a tots aquests teatres? Ja aniran els catalans al teatre català. Ho faran com fins ara, que l'han deixat abandonat?

Perquè aquí passa una cosa incomprendible: hi ha molt patriotisme—o bé ho sembla—, molt catalanisme... però la gent no compra quadros als artistes, llibres, ni va al teatre.

No sabem a què és degut aquest fenòmen. A manca de diners? No: més aviat a manca de ganes de treure'ls del calaix del taulell.

Si aquestes companyies fracassaven, si haviem de tancar per manca de públic, seria una vergonya, senyors!

Pensem-hi. I evitem-ho.

VIRAI

CLAR DE LLUNA A TORELLO

Sóc a Rocaparvera a mitja nit
amb tres amics amants de la bellesa.
Dessota nostre el Ter canta amb delit
la seva cançó llarga, profundament estesa.

I la nit és quieta, llisa i serena
i fa una lluna grossa, d'extàtica claró,
que en pensar en els torners, apar que li fa pena
haver perdut les banyes en veure Torelló.

I la vila gentil s'adorm quieta
i jo em la miro fervorosament,
i la duc dintre l'ànima tan ufana i dreta
que l'estimo de cor i pensament.

L'estimo perquè és bella com el cel
d'aquesta lluna plena.
i té la llum dolça per al meu anhel
i l'esperit m'asserena.

L'estimo pels amics de cor endins
als quals adreço una abraçada;
l'estimo perquè els seus contorns divins
han deixat la meva ànima extasiada.

L'estimo per les cendres glorioses
del gran Francesc Vergés, el seu fill gran;
l'estimo per les hores tan calmoses
que s'han escorregut al meu davant.

L'estimo perquè és bella i perquè és noble,
i l'abraço amb el braç del Ter tortuós,
que fa una giragonsa per a besà aquest poble
i després canta i riu majestuós.

L'estimo per la llum del clar de lluna
que enlloc del món he vist tan bell;
oh, vila dolça i bruna!,
s'ha enamorat de tu, com jo, la lluna,
i el seu volt és corona o és anell.

I potser és l'ull clar del teu destí
que amorós et vigila
i t'aclara el camí
i et fa l'ànima pròspera i tranquil·la.

Amics, amics, alcem en l'aire el braç,
en l'aire el cor, alta la testa bruna,
car la vila gentil té ferm el pas
i una rialla dolça com un clar de lluna.

SALVADOR PERARNAU

SANT JAUME

—Matant moros vaig acabar els diners. Ara he de fer “moros” per a viure.

EL BON COMERCIANT

El senyor Briansó, content de la fortuneta que li acabava de pervenir, expressà a la dona la seva illusió, una illusió pòstuma, que consistia en veure, abans de morir, la tomba on havien de conservar-s'hi els seus ossets. A dit efecte, una tarda anaren a visitar un marbrista del davant del cementiri nou.

L'artista de la pedra els hi anà ensenyant els seus models i maquetes, des de la senzilla llosa de marbre, fins el mausoleu de pedra de talla amb porta i reixa de ferro forjat.

El senyor Briansó examinava, consultava la seva dona, i dubtava en escollir.

Llavors, el marbrista, per decidir-lo, li digué, mostrant-li un model fet de marbre vermell:

—Jo us recomano aquest.

—Per què?

—Perquè suposo que d'essota s'hi deu estar molt bé.

—Com ho sap?

—Home! Perquè mai no se m'ha queixat ningú!

V. F.

LA SALVACIO D'ESPANYA

La Societat d'Estudis Econòmics s'ho ha pres seriosament això de la "Campanya Pro-producció Nacional".

Aquells rètols que hom enganxà pels carrers ja eren prou eficaços. No hi ha dubte que aquells rètols ja han salvat l'Espanya, ja han donat estabilitat fermíssima a la seva economia.

Però la Societat d'Estudis Econòmics vol dur més enllà, encara, la campanya nobilíssima. Vol fer d'Espanya el país més ric; i, és clar, donat que només aquells rètols enganxats pels carrers ja salvaren la crisi, és indubtable que l'agudització de la campanya fóra que Espanya fos, àdhuc, massa rica, i llavors caldria fer una campanya en sentit contrari.

Aquests dies passats, els avions han estat llançant papers que ha estat un gust. Va resultar una cosa molt distingida; tots els cronistes de societat ho consignaren.

Això, aquest fet de llançar paperets pro-producció, des dels aeroplans, demostra prou l'eficàcia de la campanya des del primer instant. La primera condició per a protegir l'economia és, naturalment, fent economies; no es comprendria que un home demanés caritat en automòbil propi i els dits plens de brillants. I els papers que es tiraven des dels avions costen diners, el lloguer dels avions en costen molts més, i també cal pagar els homes que després escombraven els carrers plens de paperets. Ho veuen com l'economia ja està salvada, i ara àdhuc sobren diners?

Els rètols i els paperets amb els quals s'ha fet la campanya són edificants, s'ha de dir. El que no aconseguixin uns escrits tan convincents, res no aconseguiria ja.

A l'atzar reproduïm algun dels escrits que foren llançats des dels avions:

*"Néctar divino
es nuestro vino."*

*"Vino, maíz y carbón
han de ser de tu nación."*

*"Como a extranjero te dan
el buen paño catalán;
y bebes bino francés
sin saber que es ... Panadés."*

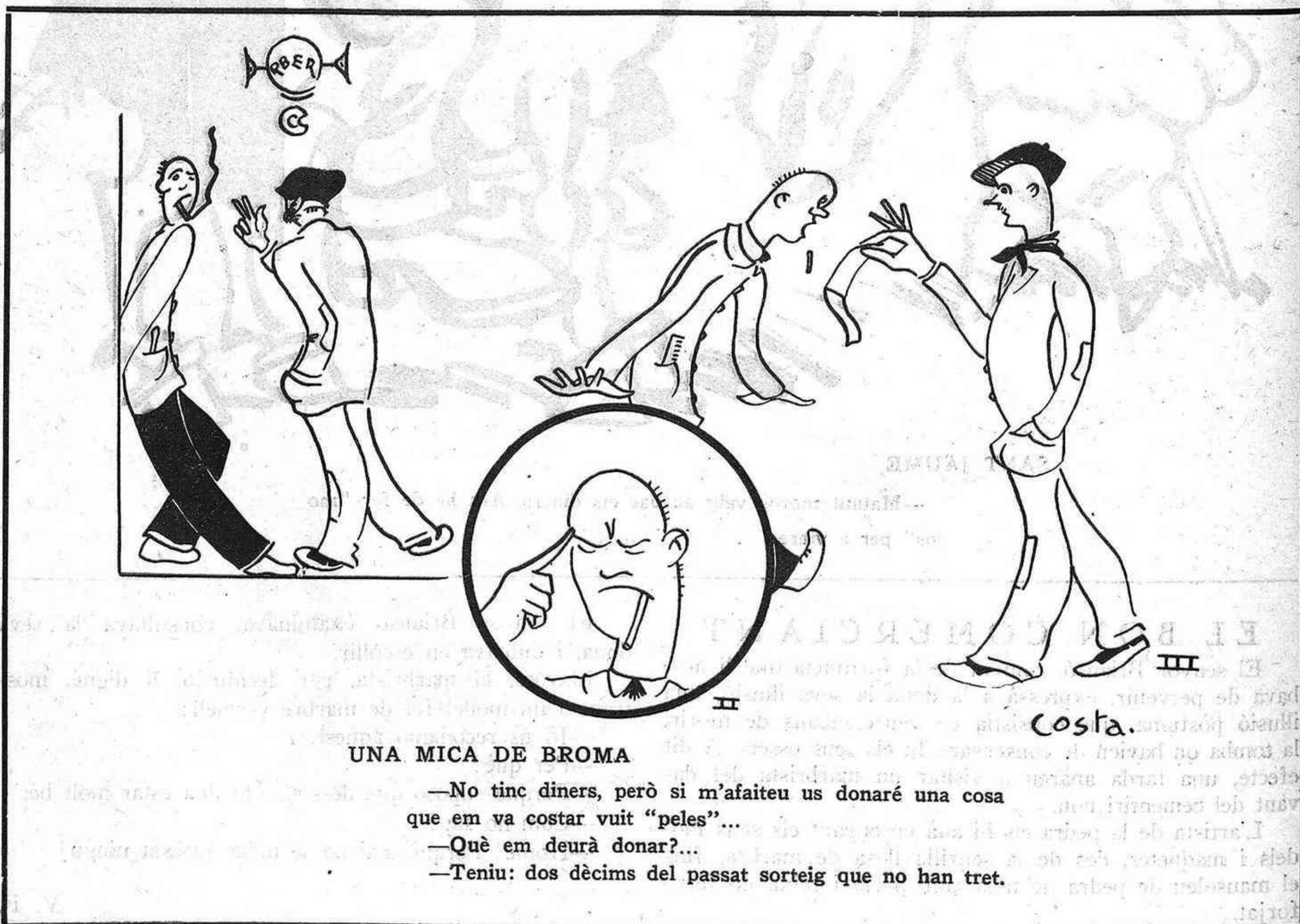
*"La sidra, de Asturias;
ganado gallego;
maíz de Castilla
y el vino manchego."*

ANGEL GUIMERA

Tres anys fa, ja, que és mort N'Angel Guimerà. Tres anys que trobem a faltar entre nosaltres el poeta, l'artista, l'idealista, l'home bo, l'home.

Angel Guimerà era el poeta que encarnava els ideals, els anhels, les angoixes, les inquietuds de tot el poble català. La seva figura venerable i senyora, el seu pas insegur, eis seus ulls bellugadissos que provaven debades de mirar, a través dels vidres, el poble, aquell poble a qui ell

UNA MICA DE BROMA

- No tinc diners, però si m'afaiteu us donaré una cosa que em va costar vuit "peles"...
- Què em deurà donar?...
- Teniu: dos dècims del passat sorteig que no han tret.

tant estimava i que havia infós sencer a la seva ànima, eren el respecte de tothom. Avui, Barcelona, tota Catalunya, sent l'absència d'aquell home immens. Angel Guimerà era tot del poble, i el poble era la seva pròpia ànima. Veu's ací perquè les obres seves vessaven humanitat i tendresa, sentiment i dolor. Angel Guimerà és el més gran artista que ha tingut de la renaixença ençà Catalunya. La seva valor internacional és tanmateix, una grandiosa glòria d'aquest gran home; però la seva popularitat és, encara, una glòria major.

Tres anys fa que Angel Guimerà és mort. I el buid que ell deixà entre nosaltres, no ha estat pas emplenat. Aquest poeta, aquest dramaturg, que encarnà tot el poble, no apareix encara. Noms gloriosos, com Santiago Rusiñol i Ignasi Iglesias, són els que més s'hi acosten.

En aquest tercer aniversari de la mort del genial artista, palesem un cop més el nostre viu sentiment.

MANELIC

(Sardana)

Amb mes urpes, la fona i un còdol
sóc el rei d'aquests cingles tan alts,
apartat de la gran "Terra baixa",
que és un cau de misèries i mals.

Sols pel goig d'entristir-me la vida,
un senyor va pujar fins aquí,
i em digué: "Manelic, demà et cases
amb aquella que jo et vareig di."

Com un somni, amb la Marta em casava,
i en cercar de l'esposa el consol,
vaig trobar-la transida de pena,
sense goig i amb el cor ple de dol.

Vaig comprendre llavors la vilesa
de la gent que es rabeja entre el llot,
i a l'autor de la meva desgràcia
vaig matar-lo, com es mata a un llop.

I altra volta solet aquí em trobo,
tot solet i amb el cor ple de fel,
i una veu misteriosa em diu: "Prega
pel teu pare, que ja es troba al cel."

Manelic, el teu pare és un àngel
que joiós ell a tu et va creà.
Glòria a Ell, que immortal et va fer-te;
glòria sempre pel gran Guimerà."

PAU GODÉS CABALLERÍA

NOTICIES AMB VIROLLA

S'ha celebrat la inauguració oficial de la il·luminació pública d'un tros del carrer de Rosselló.

Altres carrers també han estat millor il·luminats; i altres ho estaran.

Ja no es podrà dir, com es deia, en temps dels polítics

VISIONS DE CARRER

La gràcia, la patxoca i tot el que vulguin dels nostres urbans.

antics, que hi havia "manca de llum en els serveis públics" i "manca de llum en els cervells públics".

Ha estat perllongat el termini d'admissió per a presentar projectes d'escultures per a la Plaça de Catalunya.

Es demana tan sols que les escultures vagin vestides i amb una mica més de roba que porten les dones en l'actualitat.

Cada dia—segons la nova—va adquirint extraordinària importància la Societat de Porters de Barcelona.

Molts propietaris s'han inscrit com socis protectors de l'entitat.

La Societat de Porters, per mitjà de la seva mutualitat i de l'adquisició de terrenys, posarà els porters en condicions de fer de propietaris.

Hi ha molts propietaris que mereixen fer de porters.

Per primera vegada a Barcelona, una senyora ha informat en l'Audiència.

Aquesta senyora es representava ella mateixa i defensà eloqüentment els seus drets, en un recurs d'apel·lació per reclamació de quantitats.

El cas es realment nou: una dona es defensà amb paraules eloqüents. Nosaltres sabíem de molts casos en què les dones—mullers i sogres—, i també per reclamació de quantitats, es defensaven, almenys, a esgarrapades.

L'EPOPEIA DE LA RECOLLIDA

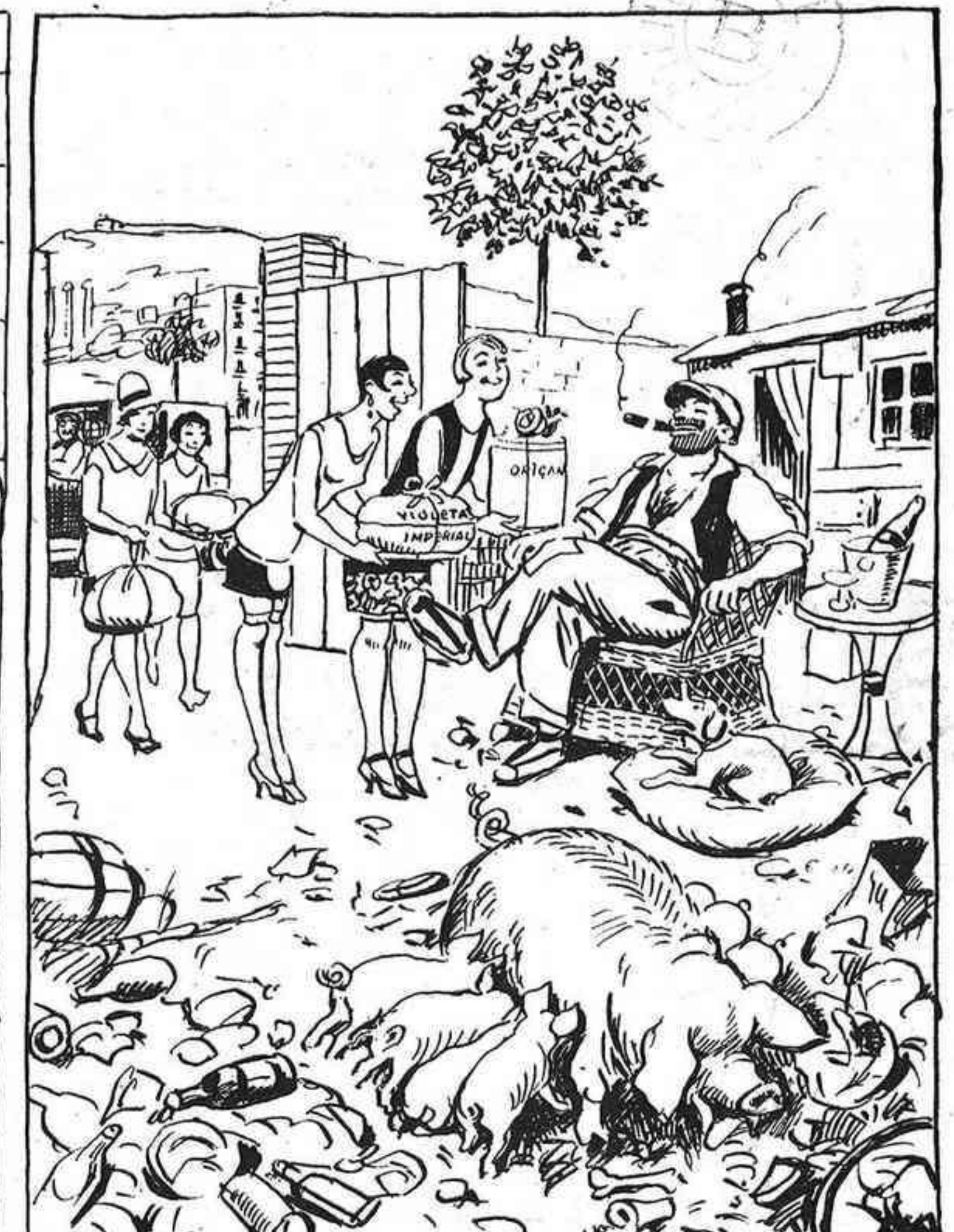
Temps enrera entraven a la cuina a recollir les escombraries

Després pujaven fins al replà del pis

Avui, en canvi, les has de baixar fins al carrer si vols que te les recullin

I demà, les hauràs de portar a casa S. M. l'Escombriaire, pregant-li que se les quedi

L'AIGUA

L'aigua i el bany

Parlem-ne de l'aigua. En altres grans ciutats, d'Europa, d'Amèrica, els banys i l'aigua són actualitat tot l'any. Ací, i malgrat la brutícia i la pols de Barcelona, sols podem parlar de l'aigua i dels banys a l'estiu.

Això em recorda els veïns d'un poblet de l'alta muntanya d'Aragó, que sols es rentaven la cara quan plovia. I en tot un any no ploqué gens.

A Barcelona, mal que mal, per parlar de l'aigua i per banyar-se, cada any porta el seu estiu.

Saletes de bany

Ací en diuen *quartos* de bany; però en Fabra no admet els *quartos*.

La major part dels pisos de Barcelona no tenen saletes de bany o *quartos*.

Quarto de bany és un petit departament, pintat de blanc, amb una banyera i una o dues aixetes, i on s'arreconen els mals endreços.

El *quarto* de bany es sol utilitzar diàriament, si té water.

L'aigua de la mar

La nostra mar és la imponderable mar Mediterrània. Però, a més a més, tenim, devots de Guimerà, el "Mar i Cel", i com a bons republicans, la Mar-sellesa.

Tothom sap que a la mar hi ha molta d'aigua. Per això un pagès que veia la mar per primera vegada, no sabia avenir-se, que havent-n'hi tanta, no es sortís de marè.

I quan la maror minva tan visiblement com a les platges del Nord de la península, diu la gent, que els peixos se la beuen..

Els infants que es banyen

Els infants, generalment, tenen horror a l'aigua de la mar.

Heus ací unes frases infantívoles copsades als banys de la Barceloneta:

Un noi, qui va a banyar-se amb la seva mare, diu "a la voreta del mar": —Jo no vull ficar aquí els peus, que hi ha massa aigua!

Altre noi, exclama: —Si voleu que em banyi, ja em banyaré, però no en l'aigua!

Un tercer li diu al seu pare, molt seriosament: —Fica-t'hi tu primer, i si en surts, llavors em banyaré jo.

La fontada

L'aigua, al camp o a la muntanya, és una pura delícia i un doll de poesia: les veus de la pluja, la font que canta, el riu que remoreja...

I, sobre totes les aigües, la de la font; la font exaltada i ponderada per estiuejants i excursionistes. L'aigua de la font amb tantes i tantes de propietats guaridores i miraculoses. L'aigua clara, riquíssima, freda... I tan desitjada per molts per posar el vi en fresc.

L'aigua mineral

Definició de l'aigua mineral:

Es un líquid bicarbonat o gaseós, que es serveix en ampolles i en mitges ampolles, amb etiquetes de diverses marques, i que inventaren els propietaris de restaurants, hotels i balnearis, perquè paguin el vi més car els molts que no en poden beure.

La pluja en el bany

No us heu banyat mai a la mar amb pluja? No heu sen-

tit mai, banyant-vos en la mar, caure l'aigua del cel sobre el vostre cap?

Llavors és quan es pot dir amb tota la raó, que "plou sobre mullat".

PERE RAMBLA

QUESTIO D'OPTICA

En Joanet un jove *corrido*, surt del *cabaret* groc com una llimona i amb el barret com una barca a punt d'anar a fons. Parla tot sol.

De sobte, fent tintines, topa amb un home que anava tot pensatiu.

—Que no em vèieu?

—Massa que us veia, hi veig doble!

—No us fa vergonya?

—Ja us he dit que hi veig doble, i quan us he vist venir, he pensat que podria passar pel mig de tots dos.

CAS CURIOS

Es fa la Plaça de Catalunya—això que es va a fer és un dir—de manera que pugui resistir tota la circulació. Aquella gran plaça va ésser enxiuida en gran manera per les voreres fenomenals i pel pas pel trànsit rodat. Així la Plaça de Catalunya—que no s'ofengui el senyor Nebot—va perdre en bonica el 75 per 100.

Ara, acaba d'aparèixer el ban sobre la circulació circular, i resulta que tots els vehicles han de donar la volta a tota la Plaça de Catalunya. Es inútil, doncs, aquell pas per a vehicles tan ample.

Es que no es podia preveure abans aquesta ordre? Ha sortit quan la plaça encara no està acabada.

El que s'ha aconseguit, ara, és fer una plaça lletja per a una utilitat pràctica, i aquest fi pel qual s'ha enlletgit la plaça, ha desaparegut.

Nosaltres som així, ens permetem el luxe de tenir un Ajuntament que fa aquestes coses.

OLYMPIA

En aquest teatre s'han donat tres representacions de l'afortunat espectacle "A Barcelona".

COMICO

El cinema ha portat una il·lusió nova a totes les modistes i mecanògrafes del món. Abans desitjaven un príncep ros; després un príncep rus i després un príncep... de la "pantalla". En Valentino, En Moreno, o qualsevol còmic cinemàtic han robat el cor a totes les noies. Per això aquestes volen ésser Marys Pickfords, Polas Negris, etc. El "Cómico", sabent-ho, ha organitzat uns concursos per a ésser constellació cinematogràfica. Ha estat un èxit. Es crida el públic, aquest puja i En Robert Samsó fa un "metteur en scène" molt ràpid. Després passa la pel·lícula, i el públic s'hi fa, certament, un fart de riure, perquè queda del més grotesc que mai no s'ha vist.

Amb la pel·lícula va debutar-hi una noieta negra i simpàtica, amb un nasset "retroussé" i uns ulls que no enganyen, que ha obtingut un èxit. Es diu Angeleta Santos i acabarà éssent contractada a Els Angels. També hi debutà En Valerià Ruiz París, que és un dels còmics que ens ha fet més gràcia. Té un gest de "caricato" que sembla talment francès. La seva cara es belluga com vol i les expressions adquireixen en ell el màxim grotesc possible.

Continua l'èxit de "Love-me", "Rèvue en folies" els trucs d'En Sugrañes i les combinacions artístiques del nostre teatre internacional.

BARCELONA

La companyia Moneró-Alarcón, és una companyia molt discreta i entonada, la qual cosa no pot dir-se—llàstimosament—de totes les companyies.

Si no ens ho hagués demostrat abans amb altres obres, hauria estat prou la represa de "La ermita, la fuente y el río", la bella obra d'En Marquina, per a aconseguir tots els nostres aplaudiments.

ELDORADO

"Los nuevos señores" és una comèdia dels senyors de Flers i de Croisset. Els senyors de Flers i de Croisset són uns autors molt francesos, més que francesos, molt parisencs. Les seves comèdies són també molt parisencs.

A nosaltres no ens agraden aquesta mena de comèdies. Comprenem que agradi a altra gent, però, vaja, va per a ells el pollastre. I aquí, el pollastre, o sigui la comèdia dels senyors de Flers i de Croisset, és de restaurant d'estació: fòssil

PER A ACABAR

Ens diuen que aquest any no actuarà En Bergés amb En Santpere.

Se'n va a Rússia, contractat pel Soviet de Moscou, a dirigir el teatre d'art.

La d'En Bergés és una pèrdua que sentim profundament.

Un altre actor que, segons diuen, ens abandona: Jaume Borràs, el gran Jaume Borràs.

Se'n va a Austràlia, amb el nostre amic Cassimir Giralt, a representar "Mujeres y flores de España", la qual obra ha traduït al català el magnífic poeta Josep Maria de Sagarra.

Ignasi Iglesias ha entregat una obra inèdita a la Companyia Vila-Daví, per a ésser estrenada a "Romea".

Un autor amic nostre està en tractes amb una empresa de Barcelona, per tal de fer una temporada catalana de teatre d'avantguarda.

Compta ja amb elements i amb obres d'autors catalans i estrangers.

Ja convé un teatre així... per a esbargar l'atmosfera!

El nostre col·laborador Josep Cornudella ha entregat a la companyia Claramunt-Adrià un interessant drama en tres actes titulat "Arrels vives".

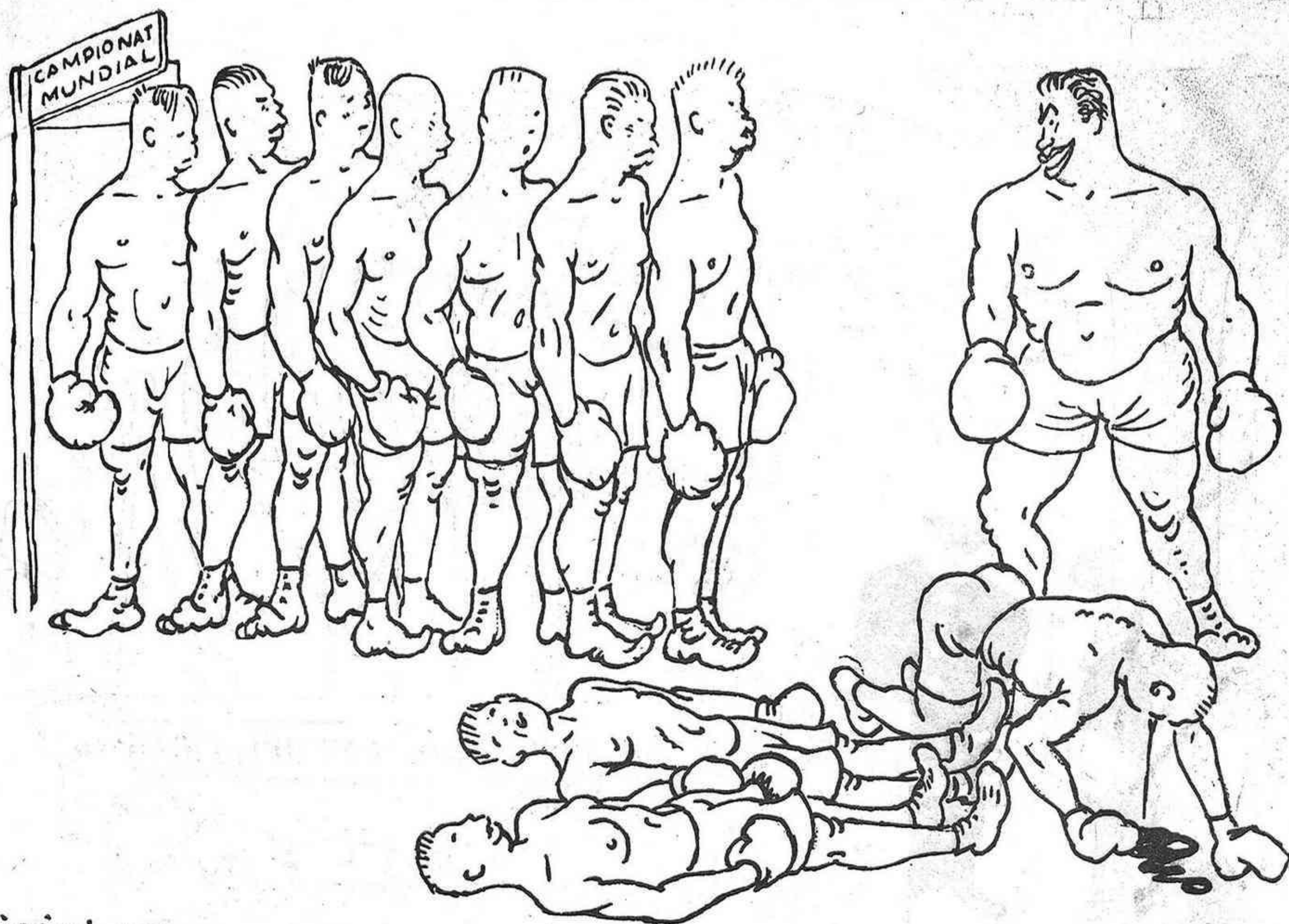
Ara sí que és possible l'estrena de "La llotja", el moderníssim drama de Millàs Raurell, que restava inèdit per la incomprensió dels nostres empresaris.

Rodolf J. Slaby, l'escriptor txec tan amic nostre, ha traduït

ELS SATISFETS

—En Franco, l'Uzcudum, En Belmonte! En primer lloc sempre nosaltres.

irinius

EL BOXADOR

—Noi, veig que quan més en tombo, més en surten. Molt serà que, a la fi, no arribi a campió.

a la seva llengua una de les millors obres del teatre català: l'excel·lent "Misteri de Dolor" del nostre Adrià Gual.

S'ha estrenat, recentment, al teatre "Urània" de Praga. Ha obtingut un gran èxit, un dels èxits que formen època; l'èxit ha estat igualment remarcable per part del públic i per part de la crítica.

Ho celebrem de cor. Adrià Gual, un dels millors comediògrafs catalans, s'ho té ben merescut.

Un compositor txec, Frdy, posarà en música l'obra. Segurament el vinent any, s'estrenarà l'òpera "Misteri de Dolor".

BOB

FUTBOL

Ja tornem a ésser amb la mateixa cantarella de cada any en aquesta època; tanta calor i tantes ganes de fer partits com tenen els nostres Clubs!

Diumenge se'n va jugar un a profit de la Volta Ciclista a Catalunya i és clar amb l'"excel·lent" temps que feia, el públic era un xic escàs.

Altrament això de fer un benefici a la Volta Ciclista a Catalunya està molt bé; el que no està bé, és que aquest benefici el facin en partit de futbol car ja està provat que

avui com avui i en l'època que es vulgui, la millor manera de fer "quartos" és a base d'una reunió de boxa.

Si els organitzadors de Sans ho proven ens sabran donar raó.

Va jugar-se també un partit de desempat per a veure si el campió de segona categoria (Palafrugell) podia ocupar el lloc del darrer classificat en el grup B. (Atlètic de Sabadell).

No va passar res d'extraordinari. Volem dir que les coses van quedar al mateix lloc on eren.

Al Palafrugell, es veu que encara li falta una mica de picardia i experiència per jugar amb els gats vells.

Que ho tinguin present per a una altra vegada si tornen a arribar on han arribat enguany.

CICLISME

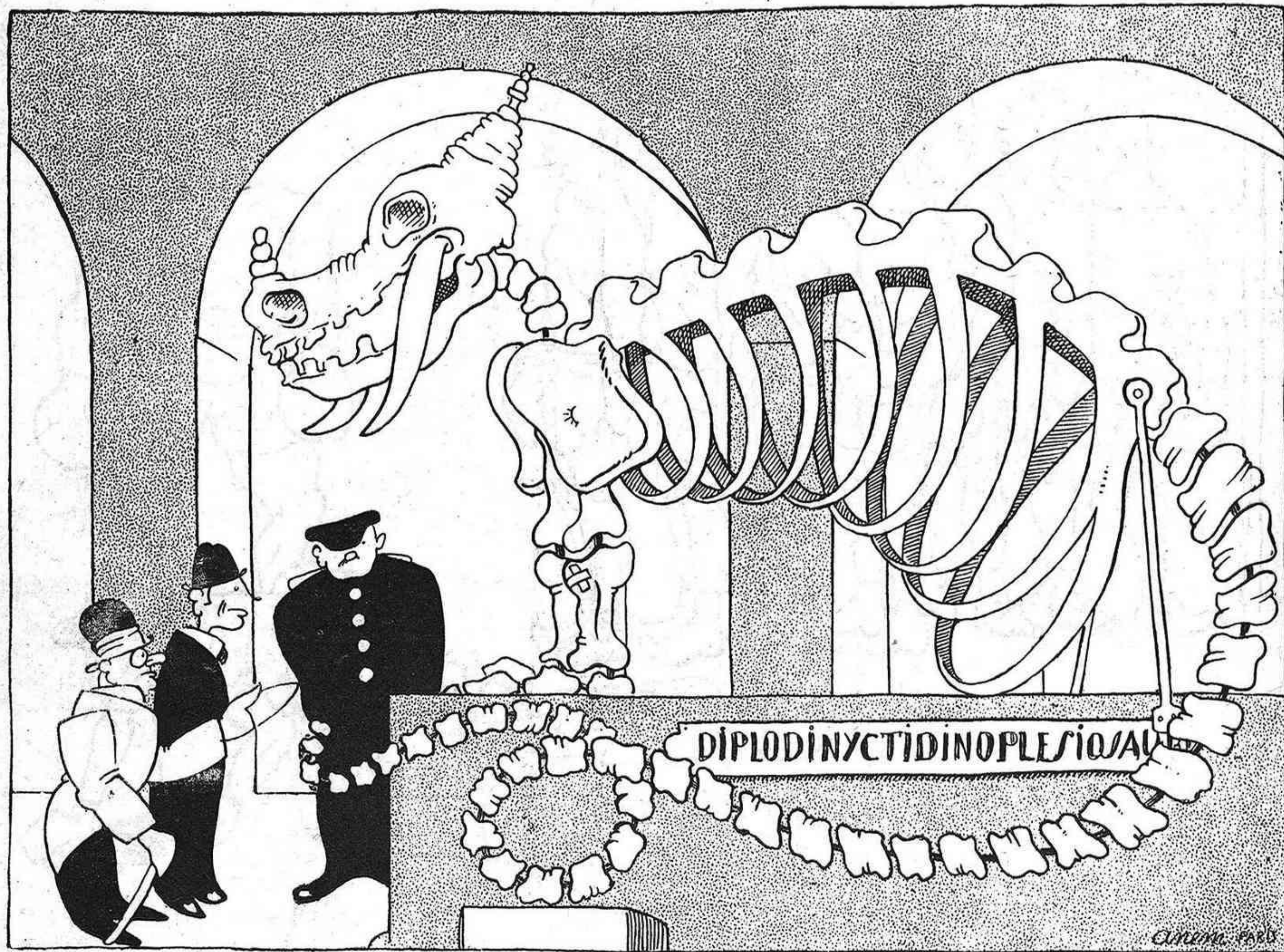
La famosa volta a França s'ha acabat i com ja prevèiem en el número passat la victòria ha estat per Frantz car és corredor molt més bregat en aquesta mena de proves.

Ara, després de passar les mil peripècies i fatigues i totes les inconveniències que es puguin preveure, els corredors es dediquen a destriar els francs que de mica en mica han pogut reunir entre primes i llocs de classificació.

Res, que ni un cop acabada la prova els deixen tranquils.

Al "Criterium du midi de France" hi corria el nostre "routier" Mució, però pel què es veu la cosa no li ha anat tal com volia i s'ha hagut de contentar amb un vuitè lloc.

Val a dir, però, que al davant seu hi tenia una colla de

HISTORIA NATURAL

—I quin nom més estrany i complicat!

—Home, no veu que l'animalet no se'l va triar? Coses del padrí!

“asos” d'aquells de pronòstic, un dels quals i guanyador de la prova, era Fontan.

Demà tindrem cosa bona; 24 hores a la americana al Velòdrom de Sans.

De tant temps que no vèiem aquesta mena de proves a casa nostra ni ens recordàvem que existissin.

Sort, però, que el “Sans”, que d'un temps en aquesta banda es mostra infadigable en les organitzacions, ens en fa memòria amb una d'aquelles que fan història; 15 equips inscrits entre locals i estrangers.

Decididament serà cosa bona.

NATACIO

Això dels campionats de Catalunya de water-polo és un bullit; es veu que aquest torneig no és gaire ben rebut entre els nostres nedadorss.

Des de que es varen començar que no s'ha celebrat una jornada sencera; això vol dir que les suspensions foren a l'ordre del dia.

El “C. N. Barcelona” ens prepara per als dies 24 i 25, dos festivals d'aquells que no se'n veuen gaires.

Tindrem, a la seva piscina, al “Brusselles S. C.”, prou conegut pel nostre públic.

Tanmateix seran dues grans jornades de natació i que farem els possibles per a què no se'ns escapin.

TEIXI

“La Nau”, el diari del vespre que pel mes d'octubre farà sortir En Rovira i Virgili, va definint-se.

“La Nau” aquesta creiem que no s'estrellarà contra la costa i que ni tan sols embarrancarà.

❖

Vídua de vuit dies, la senyora Brígida es desesperava, mentre la seva cosina feia tot el possible per a aconsolar-la.

—Ail—digué la inconsolable vídua—. La vida ja no em diu res! Jo ja sabia el que tenia, però ara no sé com serà el que arreplegaré.

❖

Es veu que anava de debò això de què ja fa dos anys que l'aviador Canudas té projectat el vol Barcelona-Nova York.

Ara, en saber-se la notícia, tothom se n'ha entusiasmat. El vol està ja preparat, només manca, però..., l'avió.

❖

En què s'assembla una clínica a un pis per a llogar?
En què truqueu al pis per a llogar, clin... i cà!

❖

Per haver fet campanya contra l'Ajuntament de Granada,

el Govern ha imposat una multa de 50.000 pessetes al duc de San Pedro de Galatino.

Com aquell qui no diu res!

Té, ara resulta que Espanya també té un vaixell de guerra a Xina. Per què hi deu haver anat? Es que vol fer causa comuna amb Anglaterra, França, Estats Units i Japó? També comparteix el criteri de "Xina per a tothom que no sia xinès"?

Un anglès va prendre una barca per a anar a donar un tomb per la Costa Brava i preguntà al que menava la barca si hi havien gaires roques.

—Sí moltes!

—Però ho coneix bé tot això?

En aquell moment la barca donà una topada formidable.

—Si ho conec? Miri, aquí mateix n'hi ha una!

Ja s'han descobert els falsificadors dels bitllets de 100 pessetes, sèrie D. Justament ara que el negoci començava a marcar-los.

Les modificacions al Codi Penal seran serioses. Però no estan prou en harmonia, encara, amb les exigències de la vida moderna. Però, són més avançades encara que la vida actual espanyola.

Un enterrament. Uns senyors, se'n van directament al cementiri amb el seu automòbil. Fa una estona que hi són, i un d'ells troba que la fúnebre comitiva triga a arribar. Un altre consulta el seu rellotge i diu:

—No, no triguen. Si no és que es diverteixen pel camí, seran aquí d'aquí cinc minuts.

El Papa ha concedit un títol ducal a la vídua del marquès de Comillas.

Tira peixet! Quants títols té aquesta dama—millor, quants en tindrà el senyor Güell?

Els senyors del Treball Nacional, que són els que fan la campanya "Pro-producció nacional", ja ho gasten tot del país?

Es una pregunta insignificant que fem. D'on són els gèneres dels seus vestits, els dels vestits de les seves mullers i de les seves filles, els capells d'aquestes, d'on treuen els models per a l'abillament, quin sabó, quin perfum gasten, on van a estiuajar, quina marca d'automòbil gasten?

Seria curiós fer una enquesta per a saber-ho.

T.: Heu vist aprofitat el vostre acudit?— J. T.: Bé.—A. P.: Què voleu fer-hi!—Fluvià: La vostra poesia arribà massa tard.—Ll. S. G.: No ens acaba de convèncer.—Ll. A. V., de S. C. de Q.: No pot ésser.—Joquegi: No, no; altrament, és llarg.—Llarg: No, tampoc.—Mistiguis: Publicaríem amb gust el vostre escrit, però conté conceptes injuriosos.—J. A. M.: Aprofitem "Reclams"; es publicarà ben aviat.—Ll. R. C.: Ho passem a la Direcció de "La Campana de Gràcia".—J. R. A.: No ens acaba de fer el pes.—V. F.: No té prou gràcia la vostra poesia.—A.: Massa llarg.—J. Ll. C.: Ui, és un xic perillós.

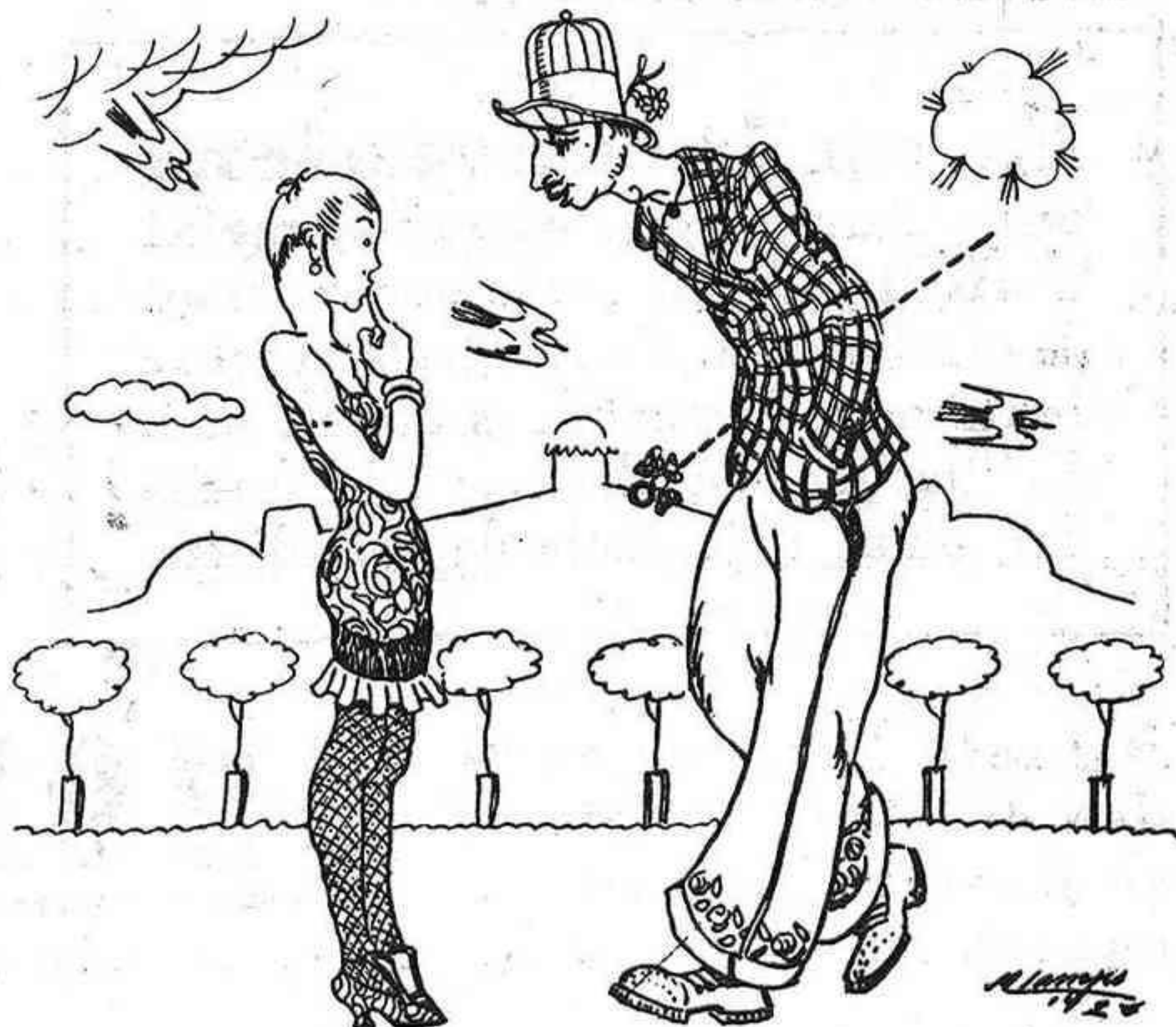
Impremta LA CAMPANA i L'ESQUELLA : Olm, 8, Ciutat

UNA BONA PROFESSIO

—I vostè a què es dedica per a oferir-me un esdevenidor tan brillant?

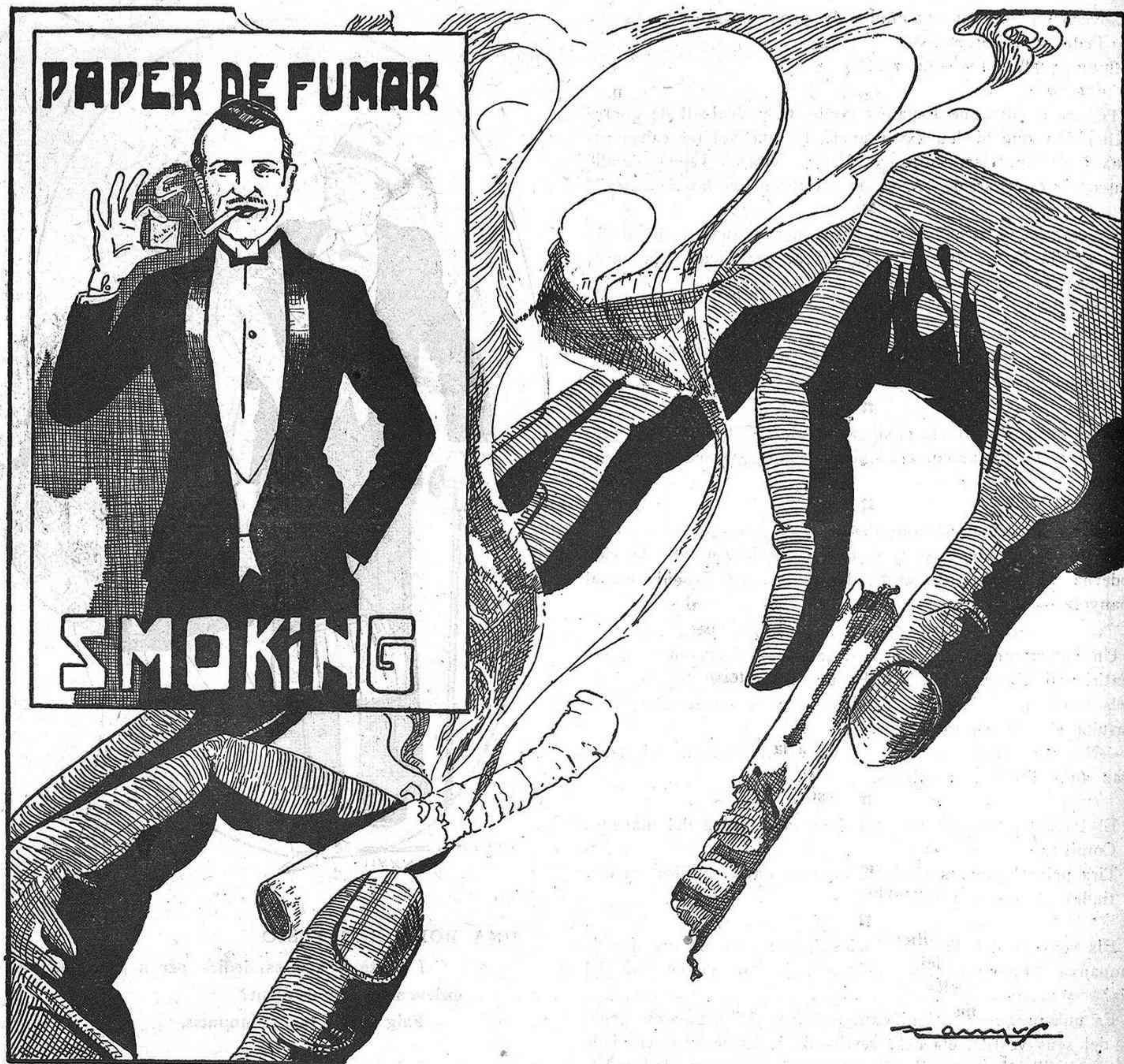
—Faig versos per a anuncis.

LES APARIENCIES ENGANYEN

—Jo sóc un home!

—Doncs, noi, ningú no ho diria.

Es un inconvenient una cigarreta que es consumeixi amb rapidesa, sense donar temps de assaborir-la. Es malgasta el tabac inútilment, les cendres cauen amb facilitat damunt del vestit del fumador, damunt la taula de treball, etc.

Es un inconvenient una cigarreta que s'apagui amb freqüència, havent d'encendre-la diverses vegades. Produeix cendres negres, i el tabac perd bona part dels seus sabor i aroma.

Aquets defectes queden eliminats empleant el paper de fumar

SMOKING

de combustió lenta, sabor agradós, molt resistent i fi. Es per aquestes raons que ha sigut el més ben acollit pels fumadors intel·ligents.

Guía Michelin de España 1927

Pesetas 9

PLANOS MICHELÍN

N.ros 1 al 13

Ptas. 2 cada cuaderno

Eduardo Marquina

JUGLERIAS

Poesías

Ptas. 0'60

Barcelona a la vista

Album de 352 fotografias encuadernadas con tapas tela y planchas doradas

Ptas. 20

Montserrat a la vista

Album-Guía de la famosa montaña catalana

Pesetas 2

MALLORCA

Album de fotografias de la famosa «Illa daurada»

Ptas. 12

ACABA DE SORTIR

“Del Tibidabo a Andorra a peu, en vuit jornades”

Més de 40 gravats i un mapa-itinerari il·lustren aquesta edició

Preu: 3'50 ptes.

DEMA DISSABTE

La Campana de Gràcia

publicarà una informació sobre

Els pobres i la beneficència a Barcelona

per LLUÍS CAPDEVILA i fotografies d'en MERLETI

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorga rebaixes.

6.0 / 5
1.0 / 12

L'ESTIUEIG A TRAVÉS DEL TEMPS

Ahir...

Avui...